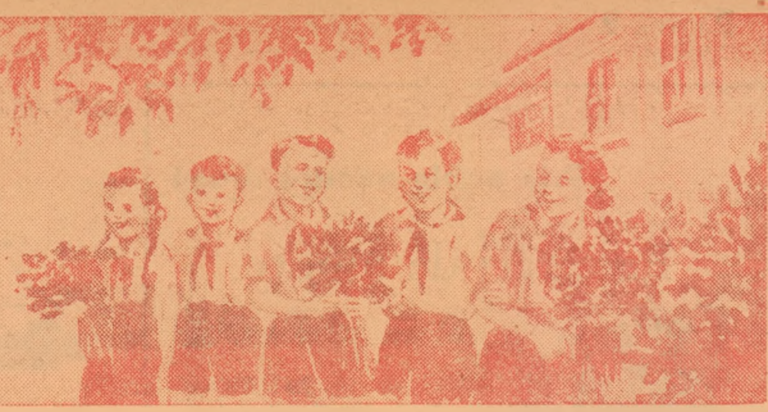
Proletari din toate țările uniți vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 41 (293) ⋆ Sâmbătă 5 Iunie 1954 ⋆ 4 pag., 15 bani

BILETUL CU NUMĂRUL 13

— Dazid!

Emilia se ridică din bancă și, pășind ușor ca să nu facă sgomot, se îndreptă spre masa pe care erau răsfirate bilețelele cu întrebările pentru examen. Intinse mâna și trase la întâmplare unul din ele. Oare ce bilețel o fi? Emilia întoarse hârtia. Tresări...

— Biletul cu numărul 13! murmură ea.

Câte nu auzise ea despre acest număr! Se spunea că dacă cineva s'a născut într'o zi de 13 și-a găsit beleaua. Nenorocul îl va urmări pas cu pas, toată viața. Sau, închipuiește că visezi ceva urât într'o noapte de 13! Orice-ai face, orice-ai drege, n'ai să poți înlătura nenorocirea care neapărat trebuie să ți se întâmple! Emilia auzise toate acestea, dar nu le dăduse niciodată crezare. Dar, cine știe? Poate că numărul 13 o să-i facă pocinogul tocmai acum, la examene...

Emilia se așeză din nou în bancă și, după ce-și potrivi la îndemână creionul și foaia de hârtie, se uită cu atenție la întrebările din bilețel. Apoi, după un scurt timp de gândire, începu să înșire pe hârtie planul răspunsului.

...Când citi primul subiect, Emiliei îi răsări în gând excursia făcută cu mai multe săptămâni în urmă la Gospodăria Agricolă de Stat „Tudor Vladimirescu". Pornise atunci întreaga clasă. Agronomul îi conduse pe copii la o tarla, separată de restul ogoarelor gospodăriei. Aici era terenul experimental. Două fâșii de grâu răsărit brăzdau tarlaua.

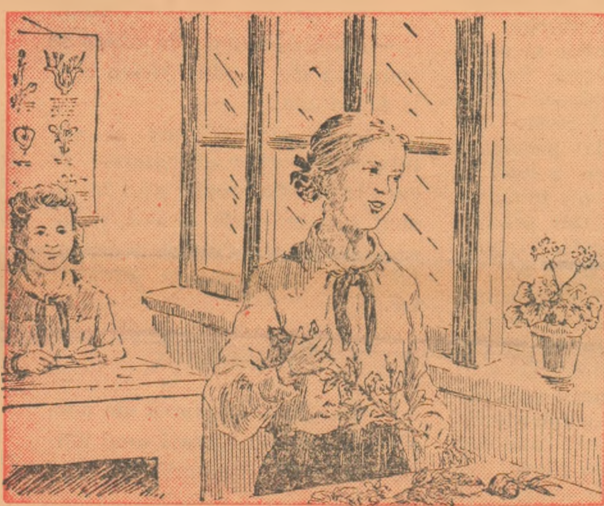
— In amândouă fâșiile, spuse agronomul, e semănat același soi de grâu de toamnă. In fâșia aceasta grâul a fost semănat așa cum se seamănă în mod obișnuit toamna; dincoace însă, s'a semănat primăvara, după ce grâul a fost iarovizat.

Fetele s'au aplecat cu atenție asupra celor două fâșii. Din loc în loc, în prima fâșie grâul dispăruse.

— A degerat astă iarnă, răspunse agronomul. Grâul din fâșia astălaltă însă e des ca peria și puternic înfrățit.

Apoi agronomul le povesti fetelor cum a descoperit Lâsenco metoda iarovizării grâului, aplicarea iarovizării la cartof...

Emilia se opri din scris și trase pe foaie o linie apăsată, semn că terminase planul primului subiect. Își ridică apoi ochii la masa din fată. Așezate în ordine, diferite plante, fructe și semințe stăteau la dispoziția celor ce pregăteau răspunsul. Emilia își alese dintre ele două plante: un fir de roșie și unul de cartof.

— Trebuie să vorbesc despre caracterele familiei solanee, motivă ea profesoarei alegerea făcută.

Și din nou creionul începu să aștearnă pe hârtie un plan de răspuns. Câte n'avea de povestit Emilia! Oricum însă, nu putea să dea uitării munca făcută de elevele clasei a VI-a în grădina școlii. Se uită la firul de roșie! Cine știe? Poate că e un fir îngrijit de ea, despre care o fi scris chiar ea, multe lucruri interesante în caietul de observații. La început fusese o sămânță mică, gălbuie, să nici n'o bagi măcar în seamă. Dar roșia e o plantă plăpândă și tare iubitoare de căldură. De aceea sământa a fost pusă mai întâi într'o răsadniță caldă. După ce a răsărit și i-au crescut prima și a doua frunză, mica plantă a fost smulsă, i s'a scurtat rădăcina principală și a fost mutată apoi într'o răsadniță mai rece. Apoi, după un timp, planta a fost mutată în grădină. Iar acum, uite-o! — a venit s'o ajute la examen.

...Când Emilia Dazid din clasa a VI-a A dela Școala de 7 ani nr. 38 din Arad, termină de vorbit, profesoara însemnă zâmbind încă o notă pe lista celor examinați. Emilia abia că-și mai putea stăpâni bucuria. Iși strânse grăbită hârtia și într'un suflet alergă în curte. In cerc un grup de fete jucau mingea.

— Cinci, fetelor, cinci! izbucni Emilia, arătând bucuroasă toate degetele unei mâini. A fost ceva grozav. Am avut biletul cu numărul 13!

Dacă fetele ar fi știut ce se petrecuse în sufletul Emiliei cu puțin înainte, ar fi înțeles de ce ținuse ea atât de mult să le comunice alături de nota primită și numărul biletului.

Al. MIHU

Sârg

MIHAI BENIUC

In ogorul afânat
Sare bobul de porumb.
Scot cartofii botișoare
Verzi din straturi și cuibare.

Scoate și fasolea colții
Către luminișul bolții.
Iar cireșii, prunii, merii
S'au umplut de roada verii.

Dar orașul crezi că doarme?
Ce mai forfotă'n uzine.
Ce mișcare pe la școală!
Pruncii mei din zori se scoală
Și învață, tot învață.

Grijuri le citești pe față.
Ce să spun? Le șade bine.
Ca omului din uzine
Ce-i preocupat de plan.
Căci se'ncheie iar un an.

Căci se'ncheie-un an de școală,
Și copiii'n zori se scoală,
Apă rece dau pe față
Și învață, tot învață.

Numai note bune

— Acum fiți atenți. Eu am să vă dictez, iar voi o să scrieți pe caiete. Trebuie să scrieți corect, fără greșeli de ortografie. Incepem...

Și tovarășa învățătoare începu să dicteze textul pentru lucrarea scrisă la Limba română. Pe caiete, penițele lunecau ușor, oprindu-se doar să însemneze câte un punct, o virgulă sau un semn de întrebare. Când tovarășa învățătoare 'a terminat dictarea, copiii și-au mai controlat o dată lucrarea și apoi au pus tocurile pe bancă.

Examenul acesta nu-l vor uita niciodată școlarii din clasa a IV-a A dela Școala de 7 ani nr. 3, din Târgoviște. Din cei 27 elevi, 18 au primit nota 5, iar 9 au primit nota 4.

Gh. NEGREA

⋆ După examen

Când se întorcea dela școală, în timpul anului, Ionel Dobrescu din comuna Tohanu Vechi, regiunea Stalin, răspundea pe scurt la întrebările părinților: „M'a ascultat la Matematică și Limba română! Pe ziua de astăzi am luat 2 de 5". Așa a fost tot timpul anului. Acum însă, întorcându-se dela examen, Ionel s'a tot gândit ce răspuns să ticluiască pentru părinți.

— Am încurcat rău de tot problema, le spuse el părinților când ajunse acasă. Nu știu cum s'a întâmplat, dar am încurcat-o!

Ionel vorbea încet, încercând să pară cât mai supărat. Observând însă îngrijorarea părinților, nu se mai putu stăpâni și izbucni în râs:

— Am făcut-o bine, așa cum trebuia, lămuri el. Am vrut numai să vă sperii un pic. Am să capăt notă bună.

Prin patria noastră dragă

Pe cărări de munte

Deseori, la sfârşitul unei săptămâni de lucru, oamenii muncii pornesc în excursie. Străbătând potecile înguste ale munţilor sau odihnindu-se în poeniţele cu iarbă proaspătă, ei petrec ceasuri neuitate.

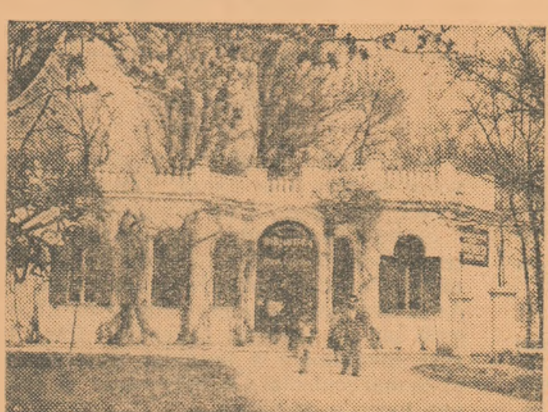
La o fabrică de sticlă

Colectivul fabricii de sticlă din Turda se pregăteşte pentru a începe să lucreze un nou tip de termos. Acesta va fi cu mult mai frumos şi mai trainic decât cele care se fabricau până acum. Pe lângă că va avea o capacitate mai mare, ondulaţiile orizontale ale îmbrăcăminţii vor face termosul mai rezistent la lovituri.

In fabrică munca este în toi. Tov. Chereji Roman, şeful secţiei termosuri, a terminat un aparat necesar pentru argintat, datorită căruia munca se va face mai repede şi mai bine.

La propunerile tov. inginer Kertész Zoltan, s'a construit un nou cuptor pentru uscat. Uscarea se face cu aer cald comprimat, suflat direct în butelii. In felul acesta timpul de uscare va fi redus dela 6 ore, cât era nevoie în cuptoarele vechi, la maximum o oră jumătate. Se înţelege că toate acestea vor reduce preţul noilor termosuri.

In timpul liber

Cetăţenii din raionul Griviţa Roşie-Bucureşti vizitează adeseori, în timpul liber, Aşezământul Cultural „N. Bălcescu". Acolo ei găsesc tot felul de cărţi, de reviste, ascultă conferinţe, care îi interesează.

Un nou magazin

Magazinul din comuna Borod s'a deschis numai de câteva zile. Este un magazin mare, cu două vitrine luminoase, în care sunt rânduite frumos tot felul de articole. Inăuntru, mărfurile sunt aşezate pe categorii; într'o parte cumpărătorii pot găsi tacâmuri, farfurii, maşini de măcinat, în altă parte stămburi, stofe de diferite culori, pantofi. Totdeauna tovarăşii Valeria Gafton şi Iosif Hamza, vânzători, sunt gata să te ajute să găseşti ceea ce-ţi trebuie.

Ţăranii muncitori din Borod sunt bucuroşi că au în comună un magazin de unde îşi pot cumpăra cele necesare. Inainte ei trebuiau să străbată drumul tocmai la Aleşd sau la Oradea pentru ca să-şi facă târguielile.

Intâmplări din vara trecută

In orice parte ţi-ai îndrepta privirile, în dreapta sau în stânga, nu vezi decât munţi. Oraşul e aşezat ca într'o farfurie, cu muntele Cernegura în faţă, cu Pietricica şi Cozlea în spate. Parcă nu e un oraş Piatra Neamţul, ci o grădină mare şi frumoasă, în care plutesc miresme îmbătătoare de flori de castani şi salcâmi. Şi câtă însufleţire e în oraş!

In „Parcul pionierilor" e multă zarvă. Ici câţiva pionieri joacă mingea; colo, retraşi într'un colţ, alţii discută aprins despre o carte; ceva mai la o parte — Sanda Timofte, Sanda Munteanu, Ioan Botezatu, Leon Drul şi încă vreo câţiva pionieri care acum un an au fost împreună în tabăra orăşenească, îşi desfăşoară veseli amintirile vacanţei trecute.

Un lac nou

Toţi locuitorii oraşului îşi amintesc cu emoţie cum, într'o zi, în urmă cu vreo câţiva ani, s'au auzit de pe muntele Cernegura bubuituri puternice, de parcă din adâncurile pământului ar fi vrut să iasă chiar bine cunoscutul zmeu din poveste. Pietrele au început să se rostogolească vijelios şi printre ele a ţâşnit o apă înspumată. Ce se întâmplase? Prăbuşindu-se, cele două creste ale muntelui s'au unit, iar pârâiaşul care trecea printre ele a ieşit la suprafaţă formând un minunat lac. La început era tare primejdios să urci până acolo. Trebuia să ştii să te sprijini pe pietre, să te agăţi de ierburi. Printre primii oameni care au cutezat să se suie şi care au ajuns la misteriosul lac au fost şi câţiva pionieri. De aceea azi tot oraşul numeşte lacul de pe Cernegura „Lacul pionierilor".

— Vă aduceţi aminte când am fost la lac? se auzi glasul lui Tian. Ce apă tulbure avea... şi câte pietre am strâns... şi calcar şi gresie şi cuarţ.

— Da, dar prăbuşirea crestelor a scos la suprafaţă şi alte feluri de roci, rosti Leon gânditor. Vara asta ar trebui să stăm mai mult pe acolo şi să cercetăm cum s'a produs fenomenul şi ce schimbări a adus.

— Ai dreptate, îl aprobară copiii. Să le spunem şi celorlalţi...

Pe urmele lui Ştefan cel Mare

Dar amintindu-şi de vacanţa trecută, nu s'ar putea să nu le vină în gând copiilor excursia dela Cetatea Neamţului. Cu câtă emoţie s'au oprit ei în faţa cetăţii lui Ştefan cel Mare.

. . . .

— Ce ziduri vechi! a spus Sanda privind îndelung.

— Uite şi poarta şi stâlpii... Oare aici a stat mama lui Ştefan aşteptându-şi fiul? Vă amintiţi cum spune poezia?

Un orologiu sună noaptea jumătate,
In castel, în poartă, oare cine bate?
— Eu sunt, bună maică, fiul tău dorit,
Eu, şi dela oaste mă întorc rănit.

— Uite, pe drumurile acelea se spune că şi-a condus Ştefan oştile la bătălie...

Mărturii ale excursiei şi ale tuturor lucrurilor interesante pe care le-au aflat copiii anul trecut sunt nenumăratele desene şi însemnări despre Cetatea Neamţului, care se găsesc în jurnalele lor.

In poeniţă

— Dar de întâmplarea din poeniţă vă amintiţi? urmă unul dintre pionieri şirul amintirilor.

Da, copiii îşi amintesc bine.

Abia răsărise soarele şi pe iarba încă udă de roua dimineţii, detaşamentul 2 o şi pornise spre pădure. Pionierii au cutreerat văile şi râpele, au urcat crestele munţilor, în căutarea florilor de stâncă. Smeura dăduse în copt şi toţi au mâncat smeură până s'au săturat.

Deodată însă un strigăt le tăie răsuflarea.

— Ursul, ursul, strigase cineva cu putere.

Ca un puhoi, pionierii au luat-o la fugă. Numai Cojocaru Nicolae a rămas pe loc, pitit după copaci, la câţiva metri de urs. A privit cum ursul, nedumerit la început, s'a uitat în dreapta şi în stânga, a mirosit urmele copiilor şi apoi a continuat să mănânce liniştit.

Mai e nevoie oare să spunem câtă vreme s'a vorbit printre pionierii din Piatra Neamţ despre curajul lui Cojocaru? Aşa-i că nu-i nevoie?

In pădure pionierii au strâns frunze de stejar, de fag, brad, au adunat frunze şi fructe de ferigă, fragă şi smeură. După excursie au lucrat multe zile la rând să întocmească din ele ierbare frumoase.

In curând...

Vara pionierească e aproape, aproape de tot. Pionierii nu numai că discută, dar se şi pregătesc pentru ea. In viitoarea tabără sunt gata amenajate terenul de volei, groapa de sărituri...

— La vară iau neapărat insigna F.G.M.A., făgăduieşte cu tărie Leon.

— Da, însă pentru asta trebuie să ne întrecem mai mult decât anul trecut în concursuri sportive — de atletism, volei, înot.

— Eu vreau să facem mai des focuri de tabără, nu numai la deschiderea şi închiderea taberei, ca anul trecut, zise Sanda Timofte. Cât de minunat e să stai lângă foc, să cânţi, să povesteşti, să coci cartofi în spuza fierbinte.

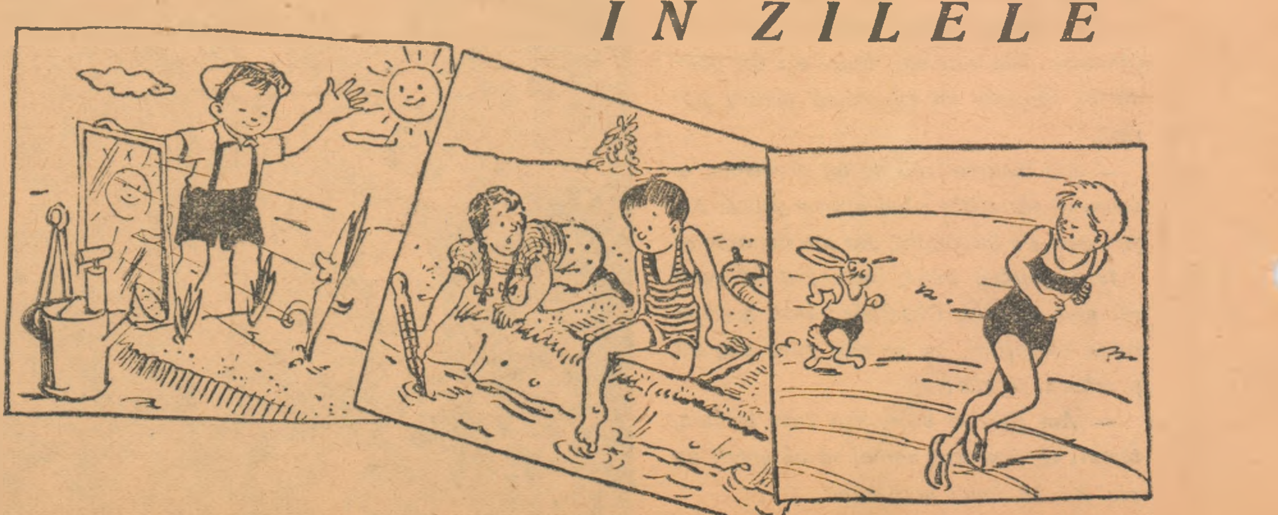
— Să ştiţi că o să dăm serbări prin sate, anunţă Barna Dumitru, care asculta atent tot ce spuneau tovarăşii lui.

...Aşa discută deseori pionierii din Piatra Neamţ. Ei îşi fac planuri şi-şi fixează itinerariile noilor excursii.

Işi aranjează viitoarea tabără orăşenească, se sfătuiesc cum să facă pentru ca vacanţa să fie bogată, odihnitoare, plină de farmec, cum numai vacanţele pioniereşti pot fi.

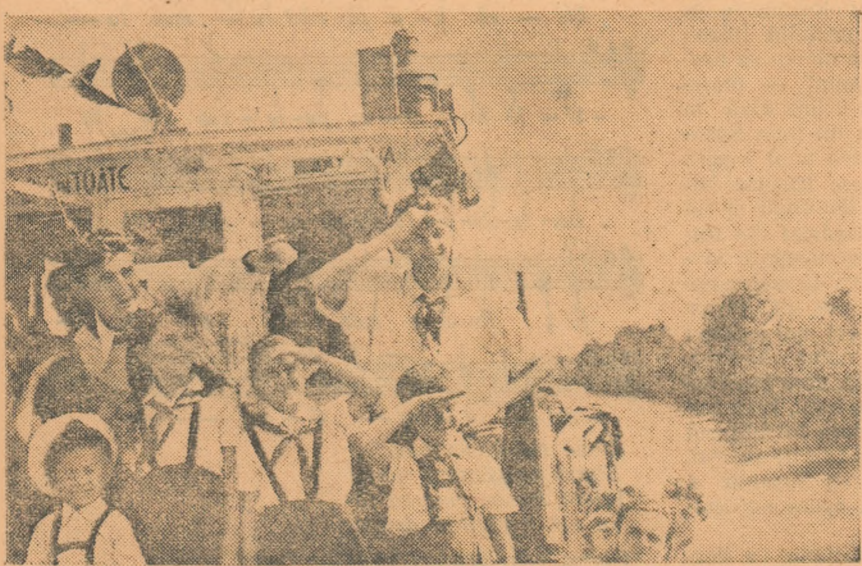
Geta COSTIN

IN ZILELE

CU VAPORUL

* * *

Minunat e să te plimbi cu vaporul. Sub soarele dogoritor de vară plutești ușor pe apă și privirile te poartă departe, departe în zare... Vă amintiți de plimbările din vara trecută, nu-i așa? Și anul acesta vă vor sta la dispoziție vapoare cu care vă veți plimba.

* * *

Porniți în excursii!

Știu bine că abia ați așteptat sosirea zilelor de vară ca să puteți porni iarăși la drum pe cărările pădurilor, pe potecile munților. Vi-s dragi excursiile, nu-i așa prieteni? V'ați hotărît desigur, ca în vacanța asta să nu lăsați necercetat nici un colțișor din apropierea orașului sau satului vostru. Nu cumva ați uitat însă cum trebuie să vă pregătiți pentru excursie?

Mai întâi de toate, să știți că e bine să mergeți în grupuri, nu câte unul singur. Și așa, în grup, cum ați pornit, să rămâneți tot timpul excursiei.

E foarte însemnat să aveți un echipament potrivit și nu prea mult bagaj. Cel mai ușor lucrurile se poartă pe spate, în rucksacuri, nu în serviete sau traiste care se duc în mână. Hainele de ploaie nu trebuie să lipsească în nici un caz din echipament: la munte vremea se poate schimba dela un ceas la altul. Luați cu voi alimente consistente, dar nu în cantități prea mari.

Inainte de a pleca la drum trebuie să cunoașteți bine itinerariul, să știți — asta se învață prin exerciții repetate — să vă orientați după diferite semne topografice, să puteți determina singuri punctele cardinale.

Ei, și dacă n'ați scăpat nimic din pregătire, porniți la drum! La urcuș țineți mereu același pas, altfel obosiți repede. Nu vă grăbiți și nu faceți popasuri dese. De se'ntâmplă să plouă, nu faceți pe „eroii", continuând drumul uzi până la piele. Negreșit opriți-vă într'un loc uscat și schimbați-vă hainele.

Obișnuiți-vă, prieteni, să cercetați cu atenție locurile noi prin care treceți, flora și rocile noi pe care le întâlniți. Turismul este un sport minunat. Cu ajutorul lui deveniți puternici, rezistenți, perseverenți și tot cu ajutorul lui vă puteți îmbogăți foarte mult cunoștințele despre patria noastră, despre frumusețile și bogățiile ei.

Eu fac acum parte din echipa de alpinism a C.C.A. La început m'am ocupat și eu cu turismul și merg și acum deseori în excursii pe munte. Turismul mi-a format multe din calitățile necesare alpinistului. El m'a ajutat să trec cu bine prin încercări grele, cum e cea despre care vreau să vă povestesc:

Impreună cu întreaga echipă de alpinism a C.C.A. ne-am propus să străbatem un drum alpin, pe care nu mai fusese nimeni, în peretele Văii Albe din masivul Bucegi. Peretele pe care trebuia să urcăm avea o diferență de nivel de 500 m. și o verticalitate perfectă.

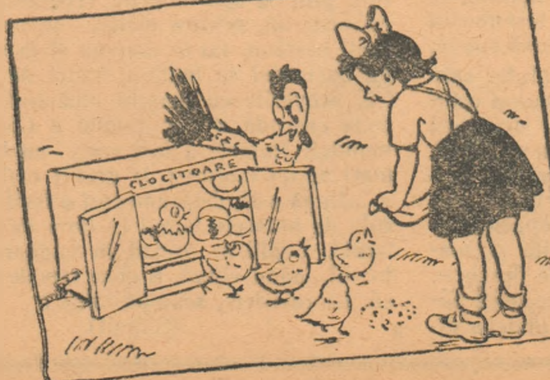
Intr'o dimineață cu vreme frumoasă, după ce am pregătit materialul tehnic necesar (frânghii, pitoane, ciocan), am pornit dela baza peretelui spre vârf. Din metru în metru drumul devenea tot mai greu. Băteam piton după piton. Ne cățăram pe un perete pe care înaintea noastră nimeni nu pusese piciorul. Către orele 7 seara am întâlnit în drum o mică treaptă în stâncă, pe care am hotărît să înnoptăm. 14 ore în șir nu mâncarăm și nu băurăm nimic. Stăteam agățați în frânghii pe o platformă mică și incomodă. Odată cu seara a coborît peste noi și ceața. In cursul nopții ne-a plouat de nenumărate ori.

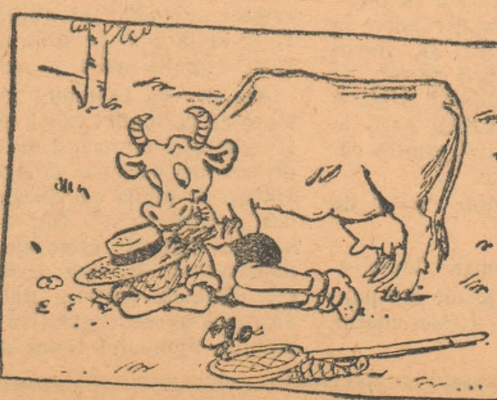
A doua zi am continuat drumul sub razele soarelui dogoritor care ne mărea din ce în ce setea. La ora 3 după masă, echipa noastră, care înfruntase toate greutățile întâmpinate în cale, a cucerit vârful: ne găseam la 2375 m. altitudine.

Iată, prieteni, că puterea, abilitatea și voința sunt calități absolut necesare unui excursionist. Aceste calități folosesc însă nu numai în excursie. Ele îl ajută pe om să învingă orice greutate întâlnită în viață. Eu vă doresc, prieteni, să vă întoarceți din excursiile organizate în vara aceasta mai puternici, mai sprinteni și mai fortificați.

Aurel IRIMIA
membru în echipa de alpinism
C. C. A.

VERII

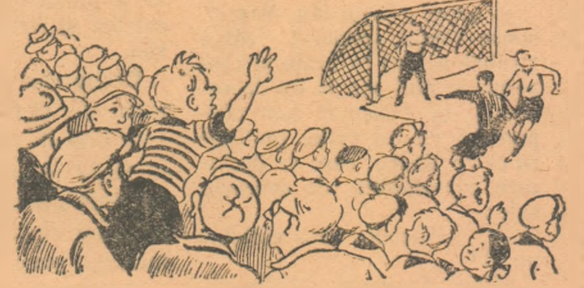

Vă spun cinstit!

ION HOBANA

Vă spun cinstit:
eu nu sunt de acord
cu-aceia care fac un singur sport!
Priviți-mă:
din zori,
când mă trezesc,
și până sună goarna
la amiază,
fac sport din plin
și nu am de ales
căci toate,
toate mă interesează.
La fotbal,
mai întâi,
am poposit
și galeria o conduc
științific
(De aceea
totdeauna-s răgușit —
dar
pentru sport
eu știu să mă sacrific!)

Mă'ndrept apoi
grăbit
spre masa verde
pe care mingea
zboară ne'ntrerupt
și sfaturi dau
acelui care pierde —
c'așa sunt eu:
îmi place să mă lupt!
(Că pierde iarăși,
nu e vina mea:
n'a înțeles
povața cum s'o ia)
...La umbră,
sub un brad cu ramuri grele.
acolo unde zilnic se adună,
șahiștii au uitat de toate cele,
tot cumpănind
mutarea cea mai bună;
privesc puțin,
m'aplec,
șoptesc ușor:
— Ce stai?
Ia „calul" și ai câștigat!
Băiatul mă ascultă'ncrezător
și,
ce să vezi,
îl bate celălalt!

La urmă,
obosit de-atâta sport,
ajung la râu
și-admir zglobiul val —
dar și aici,
ca un sportiv mă port:
i'ndemn pe'notători,
șezând pe mal,
și'ncerc cu'n deget apa.
— Brr! e rece!...
Ei,
uite-așa,
cu sportul,
timpul trece...
Vă spun cinstit:
eu nu sunt de acord
cu-aceia care fac un singur sport!
Uitați-vă la mine,
ce activ:
tenis de masă,
fotbal,
șah,
înot —
într'un cuvânt,
perfect polisportiv!

150 de ani dela nașterea lui

M. I. GLINKA

„Muzica este sufletul meu". Aceste cuvinte au fost rostite pentru prima oară de micul Glinka într'o discuție pe care a avut-o cu tatăl său.

Intro zi, familia Glinka avea musafiri. Petrecerea se deschise prin dansul copiilor; mai târziu copiii fură trimiși la culcare. Curând orchestra intonă polca și mazurca, semn că se începe dansul pentru cei mari. Ivan Ivanovici, severul tată al lui Mihail Glinka își căuta fiul de zor prin toată casa și nu-l găsea. Insfârșit, îl descoperi ascuns în spatele orchestrei, plimbând sfios arcușul peste coardele unei viori și încercând să ție ritmul cu muzicanții.

— „Aici e locul tău, Mișa?" spuse tatăl supărat. Mișa strânse vioara în brațe și răspunse tatălui său la fel de serios și de pasionat cum răspunsese cu alt prilej profesorului de Desen, care se declarase nemulțumit de desenele sale:

— „Muzica este sufletul meu!"

Mihail Ivanovici Glinka s'a născut în anul 1804, în satul Novospasskoe. Incă din fragedă copilărie el s'a dovedit a fi un mare talent muzical...

In orchestra unchiului său, pe care el însuși a dirijat-o mai târziu, el a avut prilejul să-și desvolte simțul muzical și să asculte operele marilor compozitori clasici. Dar îi plă-

cea îndeosebi să asculte cântecele populare ruse pe care avea să le prelucreze cu toată delicatețea și lirismul sufletului său.

Dragostea lui pentru poporul rus și pentru cântecele sale străbate întreaga sa operă muzicală — operă cu adevărat populară și accesibilă milioanelor de oameni simpli din întreaga lume.

Glinka a fost părintele școlii muzicale clasice ruse, de care a depins apoi desvoltarea ulterioară a muzicii ruse.

De-a-lungul vieții sale, Glinka a călătorit mult. In 1830 el întreprinde o călătorie în Italia, pentru a studia temeinic muzica clasică. Dar sufletul său tânjește de dorul patriei. „Vreau să aud din nou limba mea maternă, puternica și draga mea limbă rusă. Vreau să scriu muzică pe motive populare ruse".

Și într'adevăr, odată reintors în patrie, la Petersburg el plănuiește să scrie o mare operă națională. Folosindu-se de o povestire a poetului Jukovski, el compune marea sa operă „Ivan Susanin" — reprezentată pentru prima oară în 1836. Povestea lui Ivan Susanin este povestea unui simplu țăran rus, care trăiește împreună cu cei doi copii ai săi într'un sat îndepărtat din Rusia. El nu-și precupețește viața pentru a salva de mânia cotropitorului ceea ce lui, țăran patriot, îi este cel mai scump: pământul său natal. Respingând pe dușman, care încearcă să-l cumpere cu bani, Ivan Susanin își dă viața în mijlocul nămeților din pădurile rusești. Prin opera „Ivan Susanin" a fost întemeiată opera națională rusă.

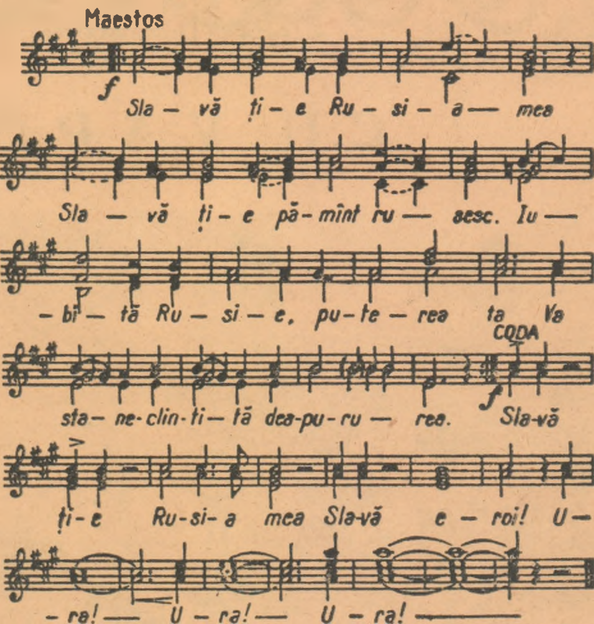
Creația lui Glinka a deschis un drum nou unei epoci de înflorire a muzicii ruse.

Muzica lui Glinka este iubită și prețuită. Ea își păstrează întreaga actualitate pentrucă este inspirată din popor și exprimă năzuințele poporului.

Hilda JEREA
compozitoare
Laureată a Premiului de Stat

Slavă ție Rusia mea

final din opera „Ivan Susanin" de M. Glinka

Slavă ție Rusia mea
Slavă ție pământ rusesc
Iubită Rusie, puterea ta
Va sta neclintită deapururea.

Gloria prin veacuri să-ți fie izvod
Ție viteaz rusesc norod
Sdrobește cu brațul necruțător
Vrăjmașul ce'ncalcă al țării ogor.

Slavă eroilor netemători
Celor mai vrednici ai țării feciori
Și cel care patriei viața și-a dat
In veci de norod e slăvit și cântat

Slavă ție Rusia mea
Slavă eroi!
Ura! Ura! Ura!

Pe cărările taigăi

Insemnări din excursia detașamentului unit al pionierilor turiști din orașul Vladivostoc

Taiga... Codrii nesfârșiți i-au înconjurat din nou pe copii. Călătoria lor se apropia de sfârșit. Rucksacurile erau pline cu tot felul de obiecte găsite: ierbare, colecții de minerale și insecte, într'un cuvânt tot ce duceau excursioniștii în dar scumpei lor școli.

Lăsaseră în urmă un drum destul de greu: poteci înguste, torente repezi, pante abrupte de munți, peșteri subterane... Rămăseseră în urmă popasurile de noapte în jurul focului de tabără, mâncarea cu gust iute, de fum, soarele dogoritor de vară și ploile torențiale însoțite de furtună — rămăsese în urmă o lună întreagă petrecută în taiga.

Vremea trecuse pe nesimțite, dar în aceste zile fiecare excursionist își oțelise forța și voința: nu o dată se găsiseră în situații primejdioase, nu odată trebuiseră să găsească singuri ieșire din câte o împrejurare grea.

Și iată că excursia se apropia de sfârșit. Mai rămâneau de străbătut ultimii 10 kilometri. După o zi întreagă de drum, detașamentul a poposit pe malul unui pârâu, printre cedri seculari. Volodea a întins între copaci o antenă. Copiii s'au strâns unul într'altul și au ascultat cu atenție, într'o liniște desăvârșită, știrile „de pe continent". In ziua aceea mai mult decât până atunci se gândeau la casele lor, la părinții și prietenii lor care rămăseseră la Vladivostoc și cu care urmau să se întâlnească foarte curând. Era limpede, copiilor li se făcuse dor de părinți. Dar sentimentul de bucurie trezit de gândul întâlnirii cu cei de-acasă, era amestecat cu un sentiment de ușoară tristețe: le părea rău că se despart unul de altul.

Soarele încă nu apusese. Globul lui purpuriu, ca de foc, părea că plutește, coborind tot mai mult până aproape de vârful copacilor. Colea se ridică și își luă pușca.

— Mă duc să hoinăresc puțin prin împrejurimi. Nu știu de ce nu mi-e somn.

— Mergem și noi cu tine. Ce zici, Vitea? spuse Volodea, ridicându-se și el. Vitea nu se lăsă rugat. Groznâi îi însoți și el, ca al patrulea tovarăș de drum. El își spunea probabil, că nimic nu se putea întâmpla fără el. Așa că, fără să mai aștepte o invitație specială, din câteva sărituri îi ajunse pe copii, îi întrecu și dispăru în frunzișul pădurii.

După câteva minute, dintr'un desiș de arbuști i se auzi lătratul. Copiilor li se păru că a început acolo o agitație ciudată. Colea părăsi cărarea și, dând tufișurile la o parte, se strecură în desiș.

Intre arbuști se rostogolea un ghemotoc gălbui. Era Groznâi, care se încleștase în luptă cu un animal pe care nu-l puteau recunoaște.

Colea își pregătise pușca, dar Volodea îi apucă țeava și o aplecă brusc la pământ.

— Ce, ai înebunit, în cine vrei să tragi? Nu vezi că-i un pui de cerb?!

Intr'adevăr, era un pui de cerb. Volodea și cu Vitea îl dădură cu greu la o parte pe Groznâi, care era grozav de înfuriat.

— Hai, nu mai tremura, nu mai tremura așa! murmură Colea, mângâind animalul speriat. Nu te lăsăm noi în seama lui Groznâi, nu-ți facem nici un rău.

— Iată un trofeu foarte frumos! spuse Vitea. Il ducem la școală, la colțul viu, și o să vedeți ce vâlvă o să facă!

Groznâi, care se uita cu nerăbdare la copii, deveni deodată atent și încordându-și spinarea se sburli de tot. Se repezi ca o săgeată în tufișuri și într'o clipă copiii văzură la câțiva pași de ei o căprioară mare gonind printre ramurile ce-i stăteau în cale.

— Me-e-e!... behăi jalnic puiul de cerb.

— Ați văzut-o? — spuse Volodea. Eu cred că ar fi urât și josnic din partea noastră să-i răpim acestei mame copilul.

— Dar cum rămâne cu colțul viu? întrebă Vitea cu voce nesigură.

— Poate să se lipsească de el! răspunse Volodea morocănos. La urma urmei, suntem doar oameni, nu fiare. Ia dă-l încoace! Și luă puiul de cerb din brațele lui Colea.

Abia se desmeticiră bine prietenii când animalul, sprinten și iute, reuși se să dispară în desiș.

...A doua zi dimineață, detașamentul porni la vale de-a-lungul unui pârâu. Drumul trecea printr'o râpă adâncă, pe

fundul căreia, printre bolovanii mari, se rostogolea clocotind un râu. Cu cât călătorii înaintau mai mult, cu atât creștea sgomotul torentului. Curând, ca să se audă unul pe altul, au fost nevoiți să-și strige la ureche ce voiau să spună.

Nu, nu era sgomotul torentului care clocotea pe fundul râpei, șerpuind printre pietre și aruncând mii de stropi ori de câte ori se lovea de vreun obstacol. Uneori se părea că vuiește vântul hoinar printre stânci. Dar nu bătea nici vântul. Crengile grele ale copacilor amorțiseră în liniștea neclintită și soarele dimineții dogorea atât de fierbinte, de parcă avea de gând să topească pământul. Sgomotul venea de undeva dinainte, se făcea cu fiecare pas tot mai clar și mai puternic.

Au străbătut încă doi kilometri. Și iată că în fața copiilor se deschise deodată o priveliște neobișnuită: torentul, care pe o distanță de vreo 200 de metri alerga pe piatra lată, netedă, se prăbușea deodată într'o prăpastie.

Copiii își scoaseră rucksacurile și începură coborirea, sărind din piatră în piatră. Măsurară înălțimea căderii de apă: era de 9 metri.

Serghei Ivanovici spuse că nici nu auzise de această cascadă. Atunci, unul dintre băieți propuse să i se dea un nume. Propunerea le plăcu tuturor, și la cererea copiilor Nina scrise cu vopsea de ulei pe o piatră mare și netedă: „Cascada pionierilor, descoperită de pionierii-turiști din orașul Vladivostoc".

După ce admiraseră îndeajuns priveliștea cascadei, copiii porniră din nou la drum. Ei se tot îndepărtau, dar, spre mirarea lor sgomotul creștea mereu. B... în cele din urmă se transformă chiar într'un huruit continuu.

Sgomotul acesta îl făcea o a doua cascadă, mult mai mare decât prima. Inălțimea ei era de 12 metri, iar lărgimea torentului de 8 metri.

Agățându-se la coboriș de fiecare piatră ca să nu se prăbușească, Colea nimeri într'o pulbere deasă de apă și se udă până la piele. Dar ridicându-și capul, rămase împietrit: în fața ochilor îi apăru o priveliște de nemaivăzută frumusețe. In razele soarelui, stropii de apă străluceau în toate culorile curcubeului. Era chiar un curcubeu, mic de tot, dar un curcubeu minunat.

Ceva mai jos se forma un bazin întins, plin cu apă limpede, cristalină. In adâncul lui, printre pietre, se vedeau pești înotând. Iar în dreapta și în stânga bazinului se înălțau stânci de piatră, acoperite cu mușchi albăstrui. A doua cascadă a fost numită a Comsomolului. Numele a fost scris cu litere mari pe un morman de granit roșiatic.

...După o zi, detașamentul a ieșit dincolo de hotarele taigăi la linia de cale ferată. Copiii se urcară în vagoane și trenul, luând viteză, îi duse repede acasă. La revedere, scumpă taigă!

(Sfârșit)

Redacția și administrația: București Piața Scânteii, tel 7.61.00, 7.60.10, 7.60.40. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI. Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".